

Gál Sándor

Kilenc táltos pentaton suhogása

amikor egyetlen nap
egyetlen végtelenné tágul
s e felfoghatatlan távolságban
minden ami megtörtént
újra megtörténhet
kinyílik a szabadság kapuja
s a távolból
előtűnnek egykori lovaim
kilenc táltos
világokat háborúkat megélt
gyermekkori társam
harcokat láttak
ágyúkat vontattak
és halottakkal sebesültekkel
megrakott társzekereket
látomásaim magasán
menetelnek ma is
dűlőutakon poroszkálnak
betartván az örök párhuzamok
távolságát a térben
éjszakák és ágyútüzek
sötétjében
sörényük lobogása
fénylő pentaton suhogás
patáikkal szétrepesztik a bolygót
földkérgét morzsolnak semmivé
habzó szügyük
tengerré árad
s tarajlik magasságokká
köréjük himaláják térdepelnek

s orrlíkuból a kitörő pára
elfedi a felkelő napot
aztán ahogy elvonult
a tűzáradat pokla
s ahogy a pipacsok
és a lőtt sebek vöröse
eggyé forradt
odaálltak a béke jászla elé
szilánk tépte combjaikra
rászivárgott a hajnal bíbora
s ekkor egyetlen napunk
újra egyetlen végtelenné tágult
s ma illő megidézni
csillagos homlokukat
szemük mélyén otthonunk mását
szájukban a széna zizegését
mozdulataikban
a szépség csodáját
illik meghallgatni
még egyszer nyerítésüket
a nyerítés félelmetes remegését
valamint
az aknarobbanások között
a csendet

Sors I. Kaloda (triptichon, olaj, 1990)

